

Τσοπανάκος [Ευάγγελος Κουσουλάκος]

Το φάντασμα του Δικ

Εικών θλιβερά

Το Άστυ, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 88 (24 Μαΐου 1887), σ. 3

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚ

(Εικών Θλιβερά)

Ὁ Ἀφέντης περίλυπος καὶ μελανομοῦν παρὰ τὸ γραφεῖον του, ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν διάφορα νομοσχέδια ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐντὸς ὑαλίνης θήκης τὸ περιλαίμιον τοῦ αἰμνήστου Δικ. Ὁ Νιόνιος ἔνδακρος πλησίον του προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ φιλοστόργως.

ΝΙΟΝ. Ἐλα τώρα!.. μουρὲ τί κάθесαι καὶ κλαῖς, Κωνσταντῆ;.. Συλλογίσου τέλος πάντων γιὰ πῶς δὲν ἦτανε κάζο πενσάτο... ἦτανε ἀτσιδέντε!..

ΑΦΕΝ. Ἄμε χάσου, μουρὲ μπαίγνιο!.. ἀφῆσέ με στὸ ντελίριό μου!..

ΝΙΟΝ. Μὰ ἀδελφοῦλη μου, μὰ Κωνσταντίνε μου... θὰ μουρλαθῆς, μὰ τὸν Ἅγιο, μ' αὐτὰ ποῦ κάνεις!.. Συλλογίσου, γιὰ πῶς ἔχεις καθήκοντα στὴ Πατρίδα.. στὴ Ζάκυθο...

ΑΦΕΝ. Μουρὲ τί κάθесαι καὶ μοῦ ψάλλεις; Τί πατρίδα; τί Ζάκυθο; Μουρὲ γιὰ πῶς εἶχα ποτὲ πιστότερο φίλο; Μουρὲ καὶ μοῦ ζήτησε ποτὲ νὰ τὸνε διορίσω σὲ καμμία θέσι; μὴ μοῦ ἐγύρεψε ρουσφέτια, μὴ μοῦ εἶπε νὰ τὸν κάμω κλητῆρα; μὴ μοῦ εἶπε νὰ τοῦ βγάλω ἐντάλματα ἢ εἰσιτήριο χάρισμα γιὰ τὸ βαπόρι; Μουρὲ μὴν ἀνακατώθηκε ποτὲ στὴ πολιτικὴ; μουρὲ μὴν εἶχα ποτὲ ἐξ αἰτίας του σκοτούραις μὲ τὰ κακουργιοδικεῖα;..

ΝΙΟΝ. Ἀλήθεια!.. Ὁ Δικ ἦτον...

ΑΦΕΝ. Νιόνιο!.. μὴ ξαναπῆς τὸ ὄνομά του!.. μὴ μοῦ σπαράξῃς τὴν καρδιά!..

ΝΙΟΝ. Ἐχεις δίκιο, ἀλλὰ...

ΑΦΕΝ. Ἐχω δίκ... ἦο... Νιόνιο! σοῦ εἶπα νὰ βουβαθῆς..

ΝΙΟΝ. Καλὰ δὲν μιλῶ ἄλλο... Ἄς ἀλλάξουμε ὁμιλία... λοιπὸν ἐπῆγα σήμερα στὰ παζάρι κ' ἐψάνισα τὸ ψάρι καὶ τὰ ραδίκια...

ΑΦΕΝ. Τὰ ρα... δίκ... ἦα!.. Νιόνιο εἶσαι κακούργος!..

ΝΙΟΝ. Ἄ!.. συμπαθησέ με, δὲν τὸ ξαναλέω... Λοιπὸν εἶδα ἔπειτα κ' ἐκείνον τὸν δικηγόρο...

ΑΦΕΝ. δίκ... ἠγόρο!.. Νιόνιο, θὰ σὲ πνίξω.

(Ὅρα μανιώδης κατὰ τοῦ Νιόνιου, ὅστις ἀπέργεται ἐπτοημένος ὁ Ἀφέντης καταπίπτει ἄθυμος ἐπὶ μίαν ἔδρα. Εἰσέρχεται εἰς Τμηματάρχης.)

ΤΜΗΜ. Κύριε ὑπουργέ, ἐλάθομεν ἐν ἔγγραφον τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

ΑΦΕΝ. (ἀναπηδῶν) Τῆς Δικ... αἰσύνης!

ΤΜΗΜ. (ἐκκληκτός) Μάλιστα!.. (ἐξακολουθῶν) Μὰς ἀναγγέλλουν ὅτι ἐκ τῶν γενομένων ἐξετάσεων ἀποδεικνύεται...

ΑΦΕΝ. Ἄπο... δεκ... νύεται!.. Κύριε τμηματάρχα, φύγε!

ΤΜΗΜ. Κύριε ὑπουργέ!.. μὲ συγχωρεῖτε!.. Δὲν ἐρχομαὶ νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ καμμίαν ὑπόθεσιν ἰδικὴν μου...

ΑΦΕΝ. Ἰ... δίκ... ἦν σου!.. κύριε τμηματάρχα, γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ!

ΤΜΗΜ. Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδικία...

ΑΦΕΝ. Ἄ... δίκ... ἦα!.. Μουρὲ ὄλοι σὰς ἀποφασίσσατε νὰ μὲ μουρλάνετε!..

(Ὅρα ἐναντίον τοῦ τμηματάρχου ὅστις ἀπέργεται ἔμφοδος. Εἰσέρχεται μετ' ἄλιγον κλητῆρ.)

ΑΦΕΝ. (ἀγρίως) Τί τρέχει γιὰ πῶς;

ΚΛΗΤ. Κύριε ὑπουργέ... θέλει νὰ σὰς ἰδῇ ἡ ἐπιτροπὴ...

ΑΦΕΝ. Ποία ἐπιτροπὴ;..

ΚΛΗΤ. Διὰ τὰς χάριτας τῶν καταδικῶν...

ΑΦΕΝ. Τῶν κατα... δίκ... ὦν! Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος κ' ἐκείνη κ' ἐσὲ!..

ΚΛΗΤ. Μὰ ἀφεντικό, μοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἔχουν νὰ σὰς κάμουν ὁμιλία διεξοδική...

ΑΦΕΝ. Διεξο... δίκ... ἦν!.. Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρεσθε, μουρὲ!.. θὰ σὲ πᾶψω ἀμέσως. Φύγε ἀπ' ἐδῶ γρήγορα. Δὲν δέχομαι κανένα, τὸ ἀκούς!

ΑΦΕΝ. (μόνος καὶ περίλυπος διαλογιζόμενος.) Μὰ οὔλοι αὐτοὶ ἐρχονται νὰ μοῦ θυμίζον τὸν πόνο μου, σὰν νὰ τὸ κάνουν ἐξεπίτηδες!..

(Ἀναγινώσκει τηλεγράφημα τοῦ νομάρχου Ζακύνθου.)

«Σήμερον ἐν πλατεῖα Ἀμμων ἐστήθη ἀγάλμα Δικ μετ' ἐπιγραφῆς ὁ σκύλος τοῦ Ἀφέντη. Τελετὴ συγκινητικωτάτη. Θλίψις καὶ κοπετὸς ἀπερίγραπτος.»

Καὶ αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἐνφάμνηδες οἱ Ἀθηναῖοι κάμνουν ἐροτάς!.. Ἄχ! ἐκείνη ἡ ἀστυνομία!.. ἐκεῖνα τὰ τέρατα τὰ ἀποπόδια! Ὅλους γιὰ πῶς θὰ τοὺς πᾶψω!.. τοὺς μπερμπάντιδες!..

(Ἀνοίγει τὴ θύρα ἡρέμα καὶ προβάλλει τὴν κεφαλὴν δειλῶς ὁ κ. Σταμούλης.)

ΣΤΑΜ. Ἐπιτρέπεται, κύριε ὑπουργέ!..

ΑΦΕΝ. Σταμούλη! ἐσὺ εἶσαι; Ἐλα μέσω εἶσαι μόνος ἄνθρωπος ὅπου δέχομαι εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ὅπου φωνῶ. Δὲν εἶσαι ὑπουργός ὡς ἀν ἐμέ, δὲν εἶσαι βουλευτής, δὲν ἔχεις ἀδελφὸν βουλευτὴν, δὲν ἔχεις κόμμα, ἀλλ' ὅμως ἐσὺ ἔχεις ἀκόμη δύο σκύλους ἐνῶ ἐγώ... (ὁρνεῖ) δὲν ἔχω κανένα!

(Πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σταμούλη.)

Τσοπανάκης